

รักและผูกพัน สสวท.

ความรักและความผูกพันเป็นความรู้สึกภายในหัวใจเกิดเป็นพันธะระหว่างกัน ความรู้สึกนี้จะมากหรือน้อยอาจไม่เกี่ยวกับระยะเวลาที่ได้รู้จักกัน แต่สำหรับผมกับสสวท. นั้น ระยะเวลาที่เราได้รู้จักกันมายาวนานมันทำให้ความรักและความผูกพันที่เกิดขึ้นมันเหนียวแน่น ซาบซึ้ง และเป็นพันธะที่แข็งแกร่งมากขึ้นทุกวัน

ในตอนเด็กๆ ชื่อ สสวท. หรือสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อาจไม่ได้คุ้นหูผมเท่าไรนัก จนกระทั่งตอนผมกำลังจะเรียนจบชั้น ม.3 หรือเมื่อ 15 ปีที่แล้ว ก็มีประกาศอันหนึ่ง ติดอยู่ที่บอร์ดของโรงเรียน เป็นประกาศรับสมัครนักเรียนเพื่อสอบคัดเลือกเข้ารับทุนที่มีชื่อว่า พสวท. ตอนนั้นผมเองก็ยังไม่รู้รายละเอียดเท่าไรนัก รู้แต่เพียงว่าเป็นทุนที่สร้างนักวิทยาศาสตร์ และด้วยความที่เป็นคนชอบวิชาวิทยาศาสตร์เป็นพื้นฐานอยู่แล้ว จึงตัดสินใจเขียนใบสมัครสอบได้ไม่ยากเย็นนัก เย็นวันนั้นจึงเป็นเย็นวันแรกที่พันธะระหว่างผมกับสสวท. ถูกสร้างขึ้นโดยที่ผมไม่รู้ตัว

เมื่อผลการสอบประกาศออกมา ผมได้รับคัดเลือกเป็นนักเรียนทุน พสวท. ชีวิตมัธยมศึกษาตอนปลายของผมจึงได้ใกล้ชิดรั้ว สสวท. มากยิ่งขึ้น เพราะทุกฤดูร้อน ช่วงเดือนเมษายน พวกเราเหล่านักเรียนทุนจะถูกเกณฑ์พลมารวมตัวกันทั้ง 6 ศูนย์ เพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน การนอน สสวท. Resident จึงเป็นกิจวัตรที่เราได้ทำทุกปี เรียกได้ว่าที่แห่งนี้เราได้มาเสฮากันทุกๆ ปีตลอดมา

และในตอน ม.5 ผมสามารถสอบผ่านเคมีโอลิมปิก ได้มาเข้าค่ายที่ สสวท. ในเดือนตุลาคมของปีนั้น ความใกล้ชิดกับ สสวท. จึงมีมากขึ้น การนั่งเรียนในห้องเล็กๆ ช่างๆ สาขาเคมีในปัจจุบัน เดินมารับขนมและนมที่ห้องฝ่ายโอลิมปิกวิชาการฯ การตีปิงปองหน้าสาขาคอมพิวเตอร์ นั่งกินข้าวในห้องนิตา เล่นแบดกั้นหน้าอาคารร้างของสพฐ. แอบหนีอาจารย์ที่อยู่เวรไปเดินเล่นเมเจอร์เอกมัย ลงไปนั่งเล่นการ์ดกันที่เรสซิเดนซ์ตอนกลางคืน แล้วกลับมานอนที่ชั้น 5 ของตึกอำนวยการ แอบหนีขึ้นไปบนดาดฟ้าอาคาร 15 ปี สสวท. เป็นกิจวัตรที่นักเรียนค่ายหรือที่เราเรียกตัวเองว่า “เด็กค่ายโอ” ทำเป็นประจำแทบทุกวัน

จากเด็กมัธยมศึกษาตอนปลาย เข้าสู่รั้วอุดมศึกษา ตลอดระยะเวลาการเรียนนั้น สสวท. ก็ยังเป็นสถานที่ที่ผมเดินทางมาเยือนอยู่เสมอ พี่ๆ หลายคนในฝ่าย พสวท. และฝ่ายโอลิมปิกวิชาการฯ ในตอนนั้น เป็นบุคคลที่เราอย่งจำได้ตราบจนถึงทุกวันนี้ จนกระทั่งผมเรียนจบปริญญาโท ทางสาขาเคมีอินทรีย์ ผมตัดสินใจว่าจะไม่เรียนต่อระดับปริญญาเอก และตั้งใจจะหาที่ทำงานในทันทีที่เรียนจบ ผมจึงได้โพสต์ข้อความในกลุ่มนักเรียนทุนเพื่อหาคำปรึกษาถึงแนวทางที่จะเข้าทำงานด้วยวุฒิปริญญาโท จนกระทั่งมีผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาตอบคำถามผมและให้ผมส่งอีเมลและresume ไปหาเธอ ในท้ายสุด ผู้หญิงคนนี้ก็กลายเป็นหัวหน้าของผมในปัจจุบัน และทำให้สายใยพันธะระหว่างผมและ สสวท. ถูกขยายเวลาและเพิ่มความเข้มข้นยิ่งขึ้นหนึ่ง

ตลอดเวลา 4 ปีที่มาทำงานที่นี่ อีกเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ผมรัก สสวท. มากขึ้นอีกหลายเท่าตัวก็คือในวันที่คุณแม่ป่วยเป็นมะเร็งเต้านม และต้องรับผ่าตัดเร่งด่วน ผมติดต่อไปที่ HR เพื่อขอหนังสือส่งตัวคุณแม่ เอกสารได้รับทันทีภายในวันที่ผมจะต้องเดินทางกลับบ้าน ค่าใช้จ่ายที่รักษาก็มีสวัสดิการรองรับ ทุกสิ่งหล่อหลอมให้ผมรักและผูกพันต่อ สสวท. มากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ผมรู้สึก ว่า สสวท. ไม่ใช่ “สถาบัน” แต่ที่นี่คือ “บ้าน” ที่ผมอยู่ได้อย่างอุ่นใจ และ ทุกคนใน สสวท. ที่ผมได้พบเจอ ไม่ใช่เพียง “เพื่อนร่วมงาน” หากแต่ทุกคนเป็น “ครอบครัว” ที่ทำให้เราอบอุ่นทุกครั้งที่ได้อยู่ด้วยกัน